ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 6ης Δεκεμβρίου 1994 *

Στην υπόθεση Τ-450/93,

Lisrestal — Organização Gestão de Restaurantes Colectivos, Ld.ª, εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα την Almada (Πορτογαλία),

GTI — Gabinete Técnico de Informática, Ld.ª, εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα τη Λισαβώνα,

Lisnico — Serviço Marítimo Internacional, Ld.ª, εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα την Almada,

Rebocalis — Rebocagem e Assistência Marítima, Ld.ª, εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα την Almada,

Gaslimpo — Sociedade de Desgasificação de Navios, SA, εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα την Almada,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική.

εκπροσωπούμενες από τον Manuel Rodrigues, δικηγόρο Λισαβώνας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Ângelo Alves Azevedo, 61, rue de Gasperich,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από την Ana Maria Alves Vieira και τον Nicholas Khan, μέλη της νομικής υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία αυτή ζητεί την εκ μέρους των προσφευγουσών επιστροφή 138 271 804 ESC και αρνείται την πληρωμή του υπολοίπου χρηματικής συνδρομής χορηγηθείσας δυνάμει του σχεδίου αριθ. 870844 P1 από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, B. Vesterdorf, K. Lenaerts και C. W. Bellamy, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 13ης Ιουλίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως 83/516/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Οκτωβρίου 1983, για την αποστολή του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΕ L 289, σ. 38, στο εξής: απόφαση 83/516), ορίζει ιδίως ότι το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο (στο εξής: ΕΚΤ) συμμετέχει στη χρηματοδότηση ενεργειών επαγγελματικής καταρτίσεως και επαγγελματικού προσανατολισμού.

2 Κατά το άρθρο 3 της αποφάσεως 83/516, η συνδρομή του ΕΚΤ μπορεί να παρέχεται για ενέργειες που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο της πολιτικής που τα κράτη μέλη ασκούν στην αγορά εργασίας. Οι ενέργειες αυτές περιλαμβάνουν ειδικότερα αυτές που αποβλέπουν στη βελτίωση των δυνατοτήτων των νέων για απασχόληση, ιδίως με τη λήψη μέτρων επαγγελματικής καταρτίσεως μετά την περάτωση της πλήρους υποχρεωτικής σχολικής εκπαιδεύσεώς τους.

3 Ο κανονισμός ΕΟΚ 2950/83 του Συμβουλίου, της 17ης Οκτωβρίου 1983, για την εφαρμογή της αποφάσεως 83/516 (ΕΕ L 289, σ. 1, στο εξής: κανονισμός

2950/83), προβλέπει στο άρθρο 5 ότι η έγκριση της αιτήσεως που υποβάλλεται βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1, της αποφάσεως συνεπάγεται την προκαταβολή του 50 % της χορηγουμένης συνδρομής κατά την ημερομηνία που έχει προβλεφθεί για την έναρξη των ενεργειών.

4 Το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού 2950/83 διευκρινίζει ότι οι αιτήσεις για την πληρωμή του υπολοίπου περιέχουν λεπτομερή έκθεση για το περιεχόμενο, τα αποτελέσματα και τις χρηματοδοτικές πλευρές της σχετικής ενέργειας και ότι το κράτος μέλος βεβαιώνει την πραγματική και λογιστική ακρίβεια των στοιχείων που περιέχονται στις αιτήσεις πληρωμής.

5 Κατά το άρθρο 6 του κανονισμού 2950/83, η Επιτροπή μπορεί να αναστείλει, να μειώσει ή να καταργήσει τη συνδρομή, αφού δώσει στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος την ευκαιρία να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, όταν η συνδρομή του ΕΚΤ δεν χρησιμοποιείται σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται από την απόφαση περί εγκρίσεως. Τα καταβληθέντα ποσά που δεν χρησιμοποιήθηκαν σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται από την απόφαση περί εγκρίσεως αναζητούνται.

6 Το άρθρο 5 της αποφάσεως 83/673/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1983, για τη διαχείριση του ΕΚΤ (ΕΕ L 377, σ. 1), προβλέπει τα εξής: «Όταν ενέργεια για την οποία έχει υποβληθεί αίτηση για συνδρομή ή έχει χορηγηθεί συνδρομή δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί ή μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο εν μέρει, το κράτος μέλος ειδοποιεί αμελλητί την Επιτροπή.»

Ιστορικό της υποθέσεως

7 Το 1986, οι προσφεύγουσες Lisrestal Ld.ª, GTI Ld.ª, Rebocalis Ld.ª, Lisnico Ld.ª, Gaslimpo SA, καθώς και δύο άλλες επιχειρήσεις, Proex Ld.ª και Gelfiche, όλες με έδρα την Πορτογαλία, υπέβαλαν στο ΕΚΤ, μέσω του Departamento para os assuntos do fundo social europeu (στο εξής: DAFSE), αίτηση συνδρομής για ένα

σχέδιο ενεργειών επαγγελματικής καταρτίσεως, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της αποφάσεως 83/516, στην περιφέρεια του Setúbal (Πορτογαλία).

8 Η συνδρομή του ΕΚΤ ζητήθηκε προκειμένου να καταστεί δυνατή η πραγματοποίηση «ενεργειών επαγγελματικής καταρτίσεως για 1687 νέους ηλικίας κάτω των 25 ετών, έχοντες προσόντα τα οποία, μετά προηγουμένη επαγγελματική πείρα και υποχρεωτική σχολική εκπαίδευση, αποδεικνύονται ανεπαρκή και/ή ακατάλληλα για την πραγματοποίηση δραστηριοτήτων που προσφέρουν πραγματικές προοπτικές απασχολήσεως και για τις εξειδικευμένες απασχολήσεις που επιβάλλουν τη χρησιμοποίηση νέων τεχνολογιών».

9 Το σχέδιο ενεργειών, συγκεντρωμένο σε ένα μόνο φάκελλο που φέρει τη μνεία 870844 P1, εγκρίθηκε με την απόφαση C (87) 670 της Επιτροπής, της 31ης Μαρτίου 1987, για συνολικό ποσό 630 642 227 ESC, εκ των οποίων 346 853 225 ESC επρόκειτο να χρηματοδοτηθούν από το FSE και 283 789 002 ESC από το Orçamento de Segurança Social/Instituto de Gestão Finaceira de Segurança Social (προϋπολογισμός της κοινωνικής ασφαλίσεως/Ινστιτούτο Οικονομικής Διαχειρίσεως της κοινωνικής ασφαλίσεως, στο εξής: OSS/IGFSS). Η απόφαση αυτή εξαρτούσε την έγκριση από την προϋπόθεση ότι οι προβλεφθείσες ενέργειες θα πραγματοποιηθούν από μία εκάστη των εταιριών μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου 1987 και της 31ης Δεκεμβρίου 1987.

10 Σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 2950/83, το ΕΚΤ προκατέβαλε 50 % της χορηγηθείσας συνδρομής στις προσφεύγουσες, δηλαδή 173 426 612 ESC.

11 Στις 31 Οκτωβρίου 1988, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν, μέσω του DAFSE, αίτηση καταβολής του υπολοίπου, δηλαδή 127 483 930 ESC. Η αίτηση αυτή συνοδευόταν από δικαιολογητικά έγγραφα και έκθεση επί των πραγματοποιηθεισών ενεργειών.

12 Στις 25 Νοεμβρίου 1988, ο τομέας «έλεγχος» του ΕΚΤ πρότεινε να επανεξετασθεί ο φάκελλος λόγω της μη σαφήνειας των δαπανών και των ενεργειών που αναγράφονταν στο τιμολόγιο.

13 Μεταξύ της 29ης Ιανουαρίου και της 2ας Φεβρουαρίου 1990, οι ελεγκτές του ΕΚΤ επισκέφθηκαν τις προσφεύγουσες Lisrestal και GTI. Με την από 5 Μαρτίου 1990 έκθεσή τους διαπίστωσαν ότι, πέντε από τις επτά επιχειρήσεις που είχαν αναλάβει να θέσουν σε εφαρμογή, ενέργειες από τις συγκεντρωμένες στο φάκελο 870844 P1 ενεργειών, δηλαδή οι προσφεύγουσες, τις είχαν εξ ολοκλήρου δώσει ως υπεργολαβία στην Associação para a Reinserção Socio-Profissional (Ένωση για την κοινωνικο-επαγγελματική επανένταξη, στο εξής: RSP), μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα ένωση, δημιουργηθείσα ειδικώς με σκοπό την πραγματοποίηση ενεργειών επαγγελματικής καταρτίσεως, μη διαθέτουσα, κατά την εποχή των γεγονότων, μέσα, δομή ή πείρα που να δικαιολογεί την εν λόγω υπεργολαβία εκ μέρους πέντε επιχειρήσεων με διαφορετικές δραστηριότητες· ότι η RSP είχε αναθέσει, για ποσό 138 091 100 ESC, την πραγματοποίηση των προπαρατεθεισών ενεργειών στην Associação para o Desenvolvimento e Promoção Técnica e Profissional (Ένωση για την τεχνική και επαγγελματική ανάπτυξη και προώθηση), η οποία επίσης δεν διέθετε ούτε την αναγκαία δομή ούτε το απαιτούμενο προσωπικό κατά την ημερομηνία της επισκέψεως των ελεγκτών του ΕΚΤ· ότι οι εν λόγω πέντε επιχειρήσεις και η RSP αποτελούσαν μέρος του ιδίου ομίλου Lisnave και ότι, κατόπιν λογιστικού ελέγχου της Lisrestal, είχε φανεί ότι τα μαθήματα επαγγελματικής καταρτίσεως που είχαν δοθεί δεν συνέπιπταν με κείνα που είχαν προβλεφθεί· ότι κανείς ασκούμενος δεν είχε προσληφθεί από μια των επιχειρήσεων μετά τον τερματισμό των μαθημάτων και ότι ορισμένες αποδείξεις έφεραν ημερομηνίες μεταγενέστερες της πραγματοποιήσεως των ενεργειών. Οι ελεγκτές συνήγαγαν από αυτό ότι το σύστημα, στο οποίο είχαν καταφύγει οι πέντε προσφεύγουσες προκαλούσε σοβαρά προβλήματα. Συνεπώς, πρότειναν να επαληθευθεί ως προς την Gelfiche και ως προς την Proex αν το σύστημα που ακολούθησαν ήταν διαφορετικό και να ζητηθεί από το DAFSE δικαστική έρευνα ως προς τις συγκεκριμένες πέντε περιπτώσεις, λαμβάνοντας υπόψη τις υπόνοιες για εικονικές συμβάσεις και τις πλαστές αποδείξεις που είχαν αποκαλύψει. Τέλος, πρότειναν να ζητηθεί η επιστροφή της κοινοτικής προκαταβολής από τις εν λόγω πέντε επιχειρήσεις.

14 Στις 19 Οκτωβρίου 1990, το DAFSE εξέδωσε «πιστοποιητικά» απευθυνόμενα στις προσφεύγουσες, στα οποία εξέθετε, σχετικά με τις ενέργειες που είχαν διεξαχθεί στο πλαίσιο του σχεδίου 870844 P1, ότι μία αποστολή κοινοτικού ελέγχου είχε πραγματοποιηθεί προκειμένου να εξακριβωθεί η κανονικότητα

και η νομιμότητα των εν λόγω ενεργειών, αλλ' ότι δεν μπορούσε να προσκομίσει άλλες διευκρινίσεις, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είχε ακόμη λάβει οριστική απόφαση ως προς τις εν λόγω ενέργειες.

15 Κατόπιν ελέγχου που πραγματοποιήθηκε στις 29 Απριλίου 1991 στην Proex, οι ελεγκτές του ΕΚΤ συνήγαγαν ότι ποσό 35 154 808 ESC μπορούσε να επιλεγεί υπέρ της Proex και Gelfiche. Ενόψει του ποσού των 173 426 612 ESC που είχε προκαταβάλει το ΕΚΤ, έκριναν ότι το ποσό που έπρεπε να επιστρέψουν οι προσφεύγουσες έπρεπε να καθοριστεί σε 138 271 804 ESC.

16 Κατόπιν αυτού, ο αρμόδιος προϊστάμενος στη Γενική Διεύθυνση Απασχολήσεως, Βιομηχανικών Σχέσεων και Κοινωνικών Υποθέσεων (DG V) διαβίβασε στο DAFSE, με έγγραφο της 14ης Ιουνίου 1991, τα συμπεράσματα των ελεγκτών αναφέροντας ότι ποσό 536 879 559 ESC είχε κριθεί από το ΕΚΤ ως διατεθέν για μη επιλέξιμες δαπάνες, «διότι οι εγκριθείσες ενέργειες δεν συνέπιπταν με εκείνες που αναφέρονται στην αίτηση πληρωμής του υπολοίπου και διότι ορισμένες αποδείξεις δεν ήσαν δικαιολογημένες ή ανέφεραν ημερομηνίες μεταγενέστερες του έτους κατά τη διάρκεια του οποίου η ενέργεια διεξήχθη». Η Επιτροπή επισύναψε στο έγγραφο αυτό τις εκθέσεις αποστολής.

17 Με το ίδιο έγγραφο, το DAFSE πληροφορήθηκε ότι το ποσό της συνδρομής του ΕΚΤ είχε ορισθεί κατ' ανώτατο όριο σε 35 154 808 ESC και ότι 138 271 804 ESC έπρεπε να επιστραφούν, λαμβάνοντας υπόψη το ποσό των 173 426 612 ESC που είχαν καταβληθεί ως πρώτη προκαταβολή. Η Επιτροπή έταξε στο DAFSE προθεσμία 30 ημερών για να υποβάλει τις παρατηρήσεις του.

18 Με έγγραφο της 8ης Ιουλίου 1991, το DAFSE πληροφόρησε το ΕΚΤ ότι δεν είχε να διατυπώσει παρατηρήσεις ως προς τις εκθέσεις των ελεγκτών αποστολής του ΕΚΤ, ούτε ως προς το από 14 Ιουνίου 1991 έγγραφό του και ότι δεχόταν την ληφθείσα απόφαση.

19 Στις 10 Φεβρουαρίου 1992, το Tribunal Administrativo do Círculo de Lisboa απέρριψε ως απαράδεκτη την ασκηθείσα από τις προσφεύγουσες προσφυγή κατά των «πιστοποιητικών» του DAFSE της 19ης Οκτωβρίου 1990, για τον λόγο ότι τα «πιστοποιητικά» αυτά δεν αποτελούσαν διοικητικές πράξεις παράγουσες έννομα αποτελέσματα έναντι των προσφευγουσών.

20 Στις 3 Μαρτίου 1992, η Επιτροπή απέστειλε στο DAFSE διαταγή περί επιστροφής.

21 Με έγγραφα της 24ης Απριλίου 1992 και της 7ης Μαΐου 1992, το DAFSE πληροφόρησε τις προσφεύγουσες για την απόφαση της Επιτροπής περί μειώσεως της επιστροφής που είχε χορηγηθεί, ανακοινώνοντάς τους τα ποσά που έπρεπε να επιστραφούν στο ΕΚΤ και στο OSS/IGFSS. Τα έγγραφα, στα οποία είχαν επισυναφθεί οι οδηγίες σχετικά με τις επιστροφές, διαπιστώθηκαν ομοίως για όλες τις προσφεύγουσες. Το απευθυνθέν στη Lisrestal έγγραφο έχει το ακόλουθο περιεχόμενο:

«Οφείλω να σας ενημερώσω δια του παρόντος ότι οι υπηρεσίες του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου έλαβαν τώρα απόφαση σχετικά με τον φάκελλο που αναφέρεται ως αντικείμενο του παρόντος, αφού διαπίστωσαν, κατόπιν της αποστολής κοινοτικού ελέγχου, ότι δαπάνες 88 674 884 ESC που προκλήθηκαν στο πλαίσιο της πραγματοποιηθείσας από την εταιρία σας ενεργείας, δεν ήταν επιλέξιμες, διότι οι εγκριθείσες ενέργειες δεν συμπίπτουν με αυτές που αναφέρονται στην αίτηση πληρωμής του υπολοίπου και ότι ορισμένες αποδείξεις δεν δικαιολογούνται ή αναφέρουν ημερομηνίες μεταγενέστερες του έτους κατά τη διάρκεια του οποίου διεξήχθη η ενέργεια.

Υπό τις συνθήκες αυτές, η προαναφερθείσα εταιρία θα πρέπει, εντός προθεσμίας 15 ημερών από την ημερομηνία παραλαβής του παρόντος, να επιστρέψει τα εισπραχθέντα ως πρώτη προκαταβολή ποσά.»

22 Στις 25 Ιουνίου 1992, το DAFSE έλαβε τις αποφάσεις αριθ. 55/92 έως 59/92, στις οποίες επαναλαμβάνονται οι αιτιάσεις που διατυπώνονται στις εκθέσεις αποστολής των ελεγκτών του ΕΚΤ κατά της Lisrestal και των εταιριών που έλαβαν τη συνδρομή του ΕΚΤ. Το διατακτικό της αποφάσεως που εκδόθηκε έναντι της Lisrestal έχει ως εξής:

«1) Ο φάκελλος ανακτήσεως του χρέους, ύψους 52 549 052 ESC, προερχομένου από ποσά που κατέβαλαν αχρεωστήτως το ΕΚΤ και το πορτογαλικό δημόσιο στη Lisrestal-Organização de Restaurantes Colectivos, Ld.ª, νομικό πρόσωπο αριθ. 501389954, με έδρα την Rua Eugénio de Castro αριθ. 8, Almada, στο πλαίσιο του φακέλλου 870844 P1, θα εξεταστεί σύμφωνα με τις διατάξεις του νομοθετικού διατάγματος 158/90, της 17ης Μαΐου 1990, όπως τροποποιήθηκε με το νομοθετικό διάταγμα αριθ. 246/91 της 6ης Ιουλίου 1991·

2) το περιεχόμενο και το διατακτικό της παρούσας αποφάσεως θα ανακοινωθούν στην οικεία επιχείρηση.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

23 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 19 Ιουνίου 1992, οι προσφεύγουσες άσκησαν την παρούσα προσφυγή. Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη ομαλώς. Διεξήχθη εξ ολοκλήρου ενώπιον του Δικαστηρίου. Με διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 1993, το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 της αποφάσεως 93/350/ΕΥΡΑΤΟΜ/ΕΚΑΧ/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993, για την τροποποίηση της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ/ΕΟΚ/ΕΥΡΑΤΟΜ, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 144, σ. 21).

24 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Το Πρωτοδικείο πάντως κάλεσε τους διαδίκους να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα και να απαντήσουν, εγγράφως και πριν από τη συζήτηση, σε μια ερώτηση.

25 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που έθεσε προφορικώς το Πρωτοδικείο κατά τη συνεδρίαση της 13ης Ιουλίου 1994.

26 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

1) να ακυρώσει την απόφαση του ΕΚΤ που διατάσσει την επιστροφή των εισπραχθέντων κεφαλαίων·

2) να καταδικάσει την Επιτροπή να καταβάλει στο ακέραιο τα αιτηθέντα ποσά·

3) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να κηρύξει την προσφυγή αβάσιμη·

2) να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί των αιτημάτων περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής για τη μείωση της συνδρομής του ΕΚΤ

28 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν κατ' ουσίαν τέσσερις λόγους προς στήριξη των αιτημάτων τους. Ο πρώτος λόγος στηρίζεται στην ανυπαρξία των υπηρεσιών του ΕΚΤ ή, τουλάχιστον, στην αναρμοδιότητά τους για τη λήψη της επίδικης

αποφάσεως, ο δεύτερος στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, ο τρίτος στην ανεπαρκή αιτιολογία, και ο τέταρτος σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση.

Επί του λόγου που στηρίζεται στην ανυπαρξία ή, τουλάχιστον, στην αναρμοδιότητα των υπηρεσιών του ΕΚΤ

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

29 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η απόφαση ελήφθη από μία ανύπαρκτη ή, τουλάχιστον, αναρμόδια οντότητα. Υποστηρίζουν συναφώς, αφενός, ότι οι συντάκτες της πράξεως, δηλαδή οι «υπηρεσίες του ΕΚΤ» συνιστούν ανύπαρκτη οντότητα, λόγω του ότι είναι αδύνατο να συναχθεί από την απόφαση για ποιές υπηρεσίες πρόκειται και, αφετέρου, ότι οι εν λόγω υπηρεσίες είναι, εν πάση περιπτώσει, αναρμόδιες, εφόσον, δυνάμει του άρθρου 5 της αποφάσεως 83/516 και του άρθρου 6 του κανονισμού 2950/83, μόνο η Επιτροπή είναι αρμόδια για την έκδοση αποφάσεων σε θέματα οικονομικής συνδρομής του ΕΚΤ.

30 Η καθής υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 2950/83, η Επιτροπή πρέπει μεν να εκδίδει την αρχική απόφαση σχετικά με τη συνδρομή του ΕΚΤ, όμως τα συνακόλουθα μέτρα διαχειρίσεως και διοικήσεως υπάγονται στην αρμοδιότητα των υπηρεσιών της, εν προκειμένω της Γενικής Διευθύνσεως V. Εν προκειμένω, η απόφαση περί μειώσεως της αρχικά χορηγηθείσας οικονομικής συνδρομής συνιστά πράξη τρέχουσας διαχειρίσεως λόγω του ότι η απόφαση αυτή περιορίζεται στη διαπίστωση της μη τηρήσεως προϋποθέσεως με ανασταλτικό χαρακτήρα. Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, η καθής βασίζεται τόσο στην απόφαση της 11ης Οκτωβρίου 1990, C-200/89, FUNOC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-3669), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι η Γενική Διεύθυνση V είναι αρμόδια για τη διαχείριση των δαπανών του ΕΚΤ, σε συνεργασία με τον δημοσιονομικό ελεγκτή, όσο και στη νομολογία κατά την οποία η εξουσιοδότηση υπογραφής αποτελεί σύνηθες θεμιτό μέσο, με το οποίο η Επιτροπή μπορεί να ασκεί τις αρμοδιότητές της (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 48/69, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 99, και της 17ης Οκτωβρίου 1972, 8/72, Cementhandelaren κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 223).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

31 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, εκ προοιμίου, ότι το άρθρο 123 της Συνθήκης ΕΟΚ, ισχύον κατά το χρονικό σημείο της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, το οποίο κατέστη άρθρο 123 της Συνθήκης ΕΚ, ορίζει: «Για τη βελτίωση των δυνατοτήτων απασχόλησης των εργαζομένων μέσα στην εσωτερική αγορά και για την, κατ' αυτόν τον τρόπο, συμβολή στην ανύψωση του βιωτικού επιπέδου, ιδρύεται Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, σύμφωνα με τις διατάξεις που ακολουθούν· το ταμείο αυτό έχει ως στόχο να προωθεί μέσα στην Κοινότητα τις δυνατότητες απασχόλησης και τη γεωγραφική και επαγγελματική κινητικότητα των εργαζομένων.» Δυνάμει του άρθρου 124 της Συνθήκης ΕΚ, το ΕΚΤ διοικείται από την Επιτροπή που το διαχειρίζεται σύμφωνα με τις εκτελεστικές αποφάσεις.

32 Επιπλέον πρέπει να αναφερθεί ότι το οργανόγραμμα της Επιτροπής φανερώνει την ύπαρξη διευθύνσεως του ΕΚΤ εντός της Γενικής Διευθύνσεως Απασχολήσεως, Βιομηχανικών Σχέσεων και Κοινωνικών Υποθέσεων.

33 Επομένως, ο παρών λόγος, καθόσον στηρίζεται στην ανυπαρξία της εν λόγω υπηρεσίας, πρέπει να απορριφθεί.

34 Όσον αφορά τον λόγο που στηρίζεται στην αναρμοδιότητα των υπηρεσιών του ΕΚΤ για τη λήψη της επίδικης αποφάσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η εξουσιοδότηση υπογραφής στο εσωτερικό ενός θεσμικού οργάνου συνιστά μέτρο σχετικό με την εσωτερική οργάνωση των υπηρεσιών της κοινοτικής διοικήσεως, σύμφωνα με το άρθρο 27 του εσωτερικού κανονισμού 63/41/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 9ης Ιανουαρίου 1963 (JO 1963, 17, σ. 181), διατηρηθέντος προσωρινώς σε ισχύ με το άρθρο 1 της αποφάσεως 67/426/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 6ης Ιουλίου 1967 (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 101), που ίσχυε κατά το χρονικό σημείο της εκδόσεως της αποφάσεως, και ότι αυτή αποτελεί το σύνηθες μέσο με το οποίο η Επιτροπή ασκεί τις αρμοδιότητές της (προπαρατεθείσες αποφάσεις ICI κατά Επιτροπής, σκέψη 14,

και Cementhandelaren κατά Επιτροπής, σκέψη 13). Επομένως, οι υπάλληλοι μπορούν να εξουσιοδούνται να λαμβάνουν, εξ ονόματος και υπό τον έλεγχο της Επιτροπής, σαφώς καθορισμένα μέτρα διαχειρίσεως ή διοικήσεως.

35 Προκειμένου ειδικότερα για τις αποφάσεις της Επιτροπής σε θέματα συνδρομής του ΕΚΤ, από τις εφαρμοστέες στο ΕΚΤ διατάξεις προκύπτει ότι η Γενική Διεύθυνση V είναι αρμόδια για τη διαχείριση των δαπανών του ΕΚΤ, σε συνεργασία με τον δημοσιονομικό ελεγκτή (προπαρατεθείσα απόφαση FUNOC κατά Επιτροπής, σκέψη 13).

36 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν καμία ένδειξη ικανή να αποδείξει ότι η κοινοτική διοίκηση, λαμβάνοντας την απόφαση να μειώσει την οικονομική συνδρομή της κατόπιν τεχνικών ελέγχων που απεκάλυψαν ότι οι καθορισθείσες με την απόφαση περί αρχικής εγκρίσεως προϋποθέσεις δεν είχαν τηρηθεί, δεν εφάρμοσε τους εφαρμοστέους στον συγκεκριμένο τομέα κανόνες εσωτερικής οργανώσεως.

37 Επομένως, ο παρών λόγος, καθόσον στηρίζεται στην αναρμοδιότητα των υπηρεσιών του ΕΚΤ, πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί των λόγων που στηρίζονται στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και στην ανεπαρκή αιτιολογία

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

38 Οι προσφεύγουσες αναφέρουν, κατ' αρχάς, ότι το DAFSE, το οποίο αναφέρει στα από 24 Απριλίου και 7 Μαΐου 1992 έγγραφά του την απόφαση των υπηρε-

σιών του ΕΚΤ να μειώσουν την αρχικώς χορηγηθείσα οικονομική συνδρομή, παρέλειψε να την επισυνάψει, έστω και σε φωτοτυπία, συνάγουν δε από αυτό ότι η εν λόγω απόφαση δεν υφίσταται. Προσθέτουν ότι το DAFSE δεν τις ενημέρωσε ότι είχε κληθεί από την Επιτροπή να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, παρά το γεγονός ότι αυτό τις αφορούσε άμεσα και ατομικά.

39 Οι προσφεύγουσες προσάπτουν, εν συνεχεία, στην Επιτροπή ότι παρέβη ουσιώδεις τύπους θεσπίζοντας την προσβαλλομένη απόφαση, χωρίς να τις ενημερώσει σχετικώς και χωρίς να τους γνωστοποιήσει την αιτιολογία της. Υποστηρίζουν συναφώς, κατ' αρχάς, ότι δεν έλαβαν γνώση της επανεξετάσεως του φακέλλου και ότι δεν είχαν στη διάθεσή τους τις πληροφορίες και τα αποτελέσματα της φερομένης «αποστολής κοινοτικού ελέγχου», που αναφέρεται στα έγγραφα της 24ης Απριλίου και της 7ης Μαΐου 1992. Οι εν λόγω αποστολές ελέγχου δεν μπορούν να περιοριστούν, ούτε ως προς τις συνθήκες της πραγματικής διεξαγωγής τους, ούτε ως προς τα αποτελέσματά τους λόγω του γεγονότος ότι η Επιτροπή δεν ανακοίνωσε τις ενδεχόμενες εκθέσεις.

40 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απόφαση είναι σύμφωνη προς τις διατάξεις του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 2950/83. Η καθής υπενθυμίζει συναφώς, αναφερομένη στην απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991 (C-304/89, Oliveira κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2283), ότι το κράτος μέλος είναι ο μοναδικός συνομιλητής του ΕΚΤ, ότι ευθύνεται στο μέτρο που πιστοποιεί την πραγματική και λογιστική ακρίβεια των στοιχείων που περιλαμβάνονται στις αιτήσεις πληρωμής του υπολοίπου και που μπορεί ακόμη και να υποχρεούται να εγγυάται το αίσιο τέλος των ενεργειών καταρτίσεως. Προσθέτει ότι είναι μεν αληθές, ενόψη του κεντρικού ρόλου του και της σημασίας των ευθυνών που αναλαμβάνει στο πλαίσιο της εμφανίσεως και του ελέγχου της χρηματοδοτήσεως των ενεργειών καταρτίσεως, ότι η δυνατότητα για το οικείο κράτος μέλος να υποβάλει τις παρατηρήσεις του πριν από την έκδοση οριστικής αποφάσεως περί μειώσεως συνιστά ουσιώδη τύπο, η μη τήρηση του οποίου συνεπάγεται την ακυρότητα των προσβαλλομένων αποφάσεων, όμως εν προκειμένω η διαδικασία εξελίχθηκε ομαλώς, δεδομένου ότι το ΕΚΤ τήρησε τον ουσιώδη τύπο που συνίσταται στην χορήγηση προς τις πορτογαλικές αρχές της δυνατότητας να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Η Επιτροπή δεν μπορεί

να θεωρείται ως υπεύθυνη για τις παραβάσεις κράτους μέλους, το οποίο παρέλειψε να ενημερώσει προσηκόντως τα οικεία πρόσωπα.

41 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, οι προσφεύγουσες είχαν πλήρη γνώση του γεγονότος ότι η άρνηση καταβολής του υπολοίπου συνδεόταν άμεσα με τις αποστολές ελέγχου που πραγματοποιήθηκαν από τις υπηρεσίες της και ότι τόσο το πορτογαλικό κράτος όσο και η Επιτροπή είχαν σοβαρές αμφιβολίες ως προς τον θεμιτό χαρακτήρα και την όντως πραγματοποίηση των εν λόγω ενεργειών καταρτίσεως. Η εν λόγω πραγματική κατάσταση προκύπτει επαρκώς από τα επισυναφθέντα στο δικόγραφο της προσφυγής έγγραφα και από την εξαντλητική ανάπτυξη του σκεπτικού των αποφάσεων αριθμ. 55/92 έως 59/92 του DAFSE, της 25ης Ιουνίου 1992.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

42 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η τήρηση των δικαιωμάτων άμυνας, στο πλαίσιο οποιασδήποτε διαδικασίας που κινείται εναντίον ενός προσώπου και είναι ικανή να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτό πράξη, συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου και πρέπει να διασφαλίζεται, ακόμη και εν απουσία ειδικής κανονιστικής ρυθμίσεως (βλ., ιδίως, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Φεβρουαρίου 1992, C-48/90 και C-66/90, Κάτω Χώρες κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-565, σκέψη 44, και της 29ης Ιουνίου 1994, C-135/92, Fiskano κατά Επιτροπής, σ. I-2885). Η αρχή αυτή απαιτεί, κάθε πρόσωπο, εναντίον του οποίου μπορεί να ληφθεί βλαπτική απόφαση, να μπορεί να καθιστά δεόντως γνωστή την άποψή του ως προς τα στοιχεία που έγιναν δεκτά σε βάρος του εκ μέρους της Επιτροπής για τη θεμελίωση της επίδικης αποφάσεως.

43 Προκειμένου να εξετασθεί αν τα δικαιώματα άμυνας των προσφευγουσών προσβλήθηκαν εν προκειμένω, πρέπει να αναλυθεί αν, ενόψει του ρόλου που διαδραμάτισε το κράτος μέλος κατά την εν λόγω διαδικασία, ως ο μοναδικός συνομιλητής του ΕΚΤ, η προσβαλλομένη απόφαση μπορεί να αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες και να τις βλάπτει.

44 Πρέπει να διαπιστωθεί συναφώς ότι η προσβαλλομένη απόφαση στερεί τις επωφελούμενες επιχειρήσεις μέρους της αρχικά χορηγηθείσας συνδρομής, χωρίς ο κανονισμός 2950/83 να παρέχει στο οικείο κράτος μέλος οποιαδήποτε ιδία εξουσία εκτιμήσεως (βλ., τελευταία, τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 20ής Ιουνίου 1994, Τ-446/93, Frinil κ.λπ. κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 29).

45 Εξάλλου, πρέπει να αναφερθεί ότι με τη διαταγή περί ανακτήσεως, της 3ης Μαρτίου 1992, η Επιτροπή θέλησε οριστικώς να μειώσει τη χορηγηθείσα συνδρομή, όπως είχε αναγγείλει με το από 14ης Ιουνίου 1991 έγγραφό της της Γενικής Διευθύνσεως V προς το DAFSE. Βεβαίως, ευσταθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής, ενσωματωθείσα στο προπαρατεθέν έγγραφο, απευθύνθηκε μόνο στις πορτογαλικές αρχές. Εντούτοις, υπεδείκνυε ονομαστικώς και αφορούσε ρητώς τις προσφεύγουσες ως αμέσως επωφελούμενες από τη χορηγηθείσα συνδρομή. Το Πρωτοδικείο κρίνει, επομένως, ότι η προσβαλλομένη απόφαση περί μειώσεως αφορά τις προσφεύγουσες άμεσα και ατομικά.

46 Το βάσιμο της αναλύσεως αυτής ενισχύεται, αφενός, από το γεγονός ότι, κατά πάγια νομολογία, οι προσφυγές που ασκούνται από τις επιχειρήσεις που λαμβάνουν τις χορηγηθείσες από το ΕΚΤ οικονομικές συνδρομές παραδεκτώς βάλλουν κατά των αποφάσεων που στερούν τις εν λόγω επιχειρήσεις από αυτή τη συνδρομή (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-291/89, Interhotel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2257, σκέψη 13, και της 4ης Ιουνίου 1992, C-157/90, Infortec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3525, σκέψη 17), πράγμα που προϋποθέτει όχι μόνο ότι αυτές οι αποφάσεις τις αφορούν ατομικά αλλ' ότι επίσης τις αφορούν άμεσα.

47 Το βάσιμο της αναλύσεως αυτής ενισχύεται, αφετέρου, από τις διατάξεις του κανονισμού 2950/83, από τις οποίες προκύπτει ότι, παρά το γεγονός ότι το κράτος μέλος αποτελεί τον μόνο συνομιλητή του ΕΚΤ, ένας άμεσος δεσμός δημιουργείται μεταξύ της Επιτροπής και του λήπτου της συνδρομής. Πράγματι, το άρθρο 6 του προπαρατεθέντος κανονισμού ορίζει, αφενός, ότι στην Επιτροπή εναπόκειται να αναστείλει, να μειώσει ή να καταργήσει τη συνδρομή του ΕΚΤ, οσάκις η εν λόγω συνδρομή δεν χρησιμοποιείται σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται από την απόφαση περί εγκρίσεως, ενώ το οικείο κράτος μέλος καλείται μόνο να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, και, αφετέρου, ότι τα καταβληθέντα ποσά που δεν χρησιμοποιήθηκαν σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται από την απόφαση περί εγκρίσεως αναζητούνται, το δε ενδιαφερόμενο κράτος μέλος είναι επικουρικά μόνο υπεύθυνο για την επιστροφή των ποσών που καταβλήθηκαν αχρεωστήτως για ενέργειες ως προς τις οποίες εφαρμόζεται η εγγύηση που προβλέπεται από το άρθρο 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως 83/516.

48 Με τον τρόπο αυτό, οι προσφεύγουσες υφίστανται άμεσα τις οικονομικές συνέπειες της αποφάσεως περί μειώσεως, η οποία τις βλάπτει καθόσον αυτές είναι υπεύθυνες κατά κύριο λόγο για την επιστροφή των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών (προπαρατεθείσα απόφαση Κάτω Χώρες κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 50). Εξάλλου, η Επιτροπή αναγνώρισε συναφώς, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι μπορούσε ενδεχομένως να ασκήσει αγωγή για την ανάκτηση των επιδίκων ποσών ενώπιον του εθνικού δικαστή, βάλλουσα κατά των προσφευγουσών.

49 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή, η οποία αναλαμβάνει μόνη, έναντι των προσφευγουσών, τη νομική ευθύνη της προσβαλλομένης πράξεως, δεν μπορούσε να εκδώσει την επίδικη απόφαση χωρίς προηγουμένως να έχει καταστήσει δυνατό σ' αυτές, ή να έχει βεβαιωθεί ότι ήταν δυνατόν σ' αυτές, να γνωστοποιήσουν λυσιτελώς την άποψή τους σχετικά με τη σχεδιαζομένη μείωση της συνδρομής.

50 Όμως, δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους, αφενός, ότι στις προσφεύγουσες δεν γνωστοποιήθηκαν ούτε οι εκθέσεις έρευνας της Επιτροπής ούτε οι αιτιάσεις που αυτή διατύπωνε κατ' αυτών, καθώς και ότι η Επιτροπή δεν άκουσε τις απόψεις τους πριν από την εκ μέρους της έκδοση της επίδικης αποφάσεως και ότι, αφετέρου, το DAFSE, αφού εκλήθη από την Επιτροπή με έγγραφο της 14ης Ιουνίου 1991 να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, κοινοποίησε στην Επιτροπή με έγγραφο της 8ης Ιουλίου 1991, χωρίς να ακούσει προηγουμένως τις προσφεύγουσες, την πρόθεσή του να δεχθεί την απόφαση που η Επιτροπή ετοιμαζόταν να εκδώσει έναντι αυτών.

51 Υπό τις συνθήκες αυτές, αναγνωρίζεται ότι κατά την έκδοση της επίδικης αποφάσεως προβλήθηκαν τα δικαιώματα άμυνας των προσφευγουσών.

52 Επιπλέον, πρέπει να αναφερθεί ότι ούτε η επίδικη απόφαση ούτε οι εκθέσεις αποστολής ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις αιτιολογίας του άρθρου 190 της Συνθήκης. Πράγματι, μια απόφαση περί μειώσεως της αρχικά χορηγηθείσας συνδρομής, η οποία συνεπάγεται σοβαρές συνέπειες για τους αιτούντες, πρέπει να αναφέρει σαφώς τους λόγους που δικαιολογούν τη μείωση της συνδρομής σε σχέση με το αρχικώς εγκριθέν ποσό (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 1992, C-181/90, Consorgan κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3557, σκέψεις 15 έως 18, και C-189/90, Cipeke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3573, σκέψεις 15 έως 18). Εν προκειμένω, ούτε το έγγραφο της 14ης Ιουνίου 1991, ούτε οι εκθέσεις αποστολής προσδιορίζουν, για εκάστη των προσφευγουσών, τις θέσεις που αφορά η μείωση και δεν αναφέρουν σαφώς τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή μείωσε έναντι εκάστης των προσφευγουσών τη χορηγηθείσα συνδρομή.

53 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η επίδικη απόφαση περί μειώσεως πρέπει να ακυρωθεί, χωρίς να συντρέχει λόγος εξετάσεως του τελευταίου προβαλλομένου από τις προσφεύγουσες λόγου προς στήριξη των αιτημάτων τους περί ακυρώσεως.

Επί των αιτημάτων με τα οποία επιδιώκεται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει το υπόλοιπο της συνδρομής του ΕΚΤ

54 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, ο κοινοτικός δικαστής περιορίζεται σε έλεγχο της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως. Όταν η προσβαλλομένη πράξη ακυρώνεται, στο θεσμικό όργανο από το οποίο προέρχεται η πράξη εναπόκειται, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης — και όχι στον κοινοτικό δικαστή — να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως.

55 Επομένως, τα αιτήματα, με τα οποία επιδιώκεται το Πρωτοδικείο να επιβάλλει στην Επιτροπή την καταβολή στις προσφεύγουσες του υπόλοιπου της συνδρομής του ΕΚΤ, είναι απαράδεκτα, καθόσον υπερβαίνουν τα όρια της αρμοδιότητας που έχει ανατεθεί από τη Συνθήκη στον κοινοτικό δικαστή στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως. Συνεπώς, πρέπει να απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

56 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Εν προκειμένω, επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε και οι προσφεύγουσες ζήτησαν την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα, πρέπει αυτή να καταδικαστεί σε όλα τα έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη καθόσον αφορά την επιβολή στην Επιτροπή της καταβολής του υπολοίπου της οικονομικής συνδρομής του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου.

2) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής περί μειώσεως της χορηγηθείσας από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο οικονομικής συνδρομής βάσει του σχεδίου 870844 P1.

3) Καταδικάζει την καθής σε όλα τα δικαστικά έξοδα.

Schintgen García-Valdecasas Vesterdorf

Lenaerts Bellamy

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Δεκεμβρίου 1994.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

H. Jung R. Schintgen